

Čís. 9705.

I doplnění žaloby jest v doplňovacím řízení podle § 496 čís. 2 c. ř. s. nepřípustnou novotou.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, Rv I 835/29).

Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice původně důvodem po právu. Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a nařídil mu, by řízení doplnil a znovu rozhodl. Procesní soud první stolice pak žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Usnesením odvolacího soudu ze dne 8. března 1928 byl zrušen rozsudek prvního soudu ze dne 18. listopadu 1927. Zrušovací usnesení neuvádí zákonné ustanovení, podle něhož se zrušení stalo, plyne však z něho, že jím bylo prvnímu soudu nařízeno, by doplnil řízení zjištěním, zda jest pravdivým žalobcovo tvrzení o ústním přijetí jeho nabídky, a zjištěním obsahu akordního protokolu, tedy z důvodu, že řízení první stolice trpělo podle názoru odvolacího soudu vadou, která překážela zevrubnému probrání a důkladnému posouzení věci. Šlo tudíž o zrušení rozsudku prvního soudu podle § 496 čís. 2 c. ř. s. a bylo proto doplnění řízení podle § 496 druhý odstavec c. ř. s. omezení jen na provedení důkazů v tomto směru nabídnutých a učiniti podle nich příslušná zjištění. Přednes nových skutkových okolností byl v tomto doplňovacím řízení vyloučen. Žalobce domáhá se žalobou na žalované straně náhrady škody pro porušení smlouvy o dílo. V doplňovacím řízení po výslechu svědků opřel žalobní prosbu také o to, že zaviněním žalované strany, pokud se týče jejich zástupců byl uveden v omyl, tudíž o bezprávný čin žalované (jejích zástupců), tudíž o jiný právní důvod. I když nešlo o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s., nýbrž jen o doplnění žaloby (srov. rozh. čís. 8811 sb. n. s.), šlo přes to o novotu podle toho, co uvedeno, v doplňovacím řízení nepřípustnou. Netřeba se proto dovolacímu soudu zabývatí vývody dovolání, pokud při nich žalobce vychází z omylu u něhož prý vyvolaného.

Čís. 9706.

Nárok na náhradu škody podle § 1327 obč. zák. nemá ten, komu byl usmrcený povinován k službám (bezplatným) v domácnosti nebo v živnosti.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, Rv I 885/29.)